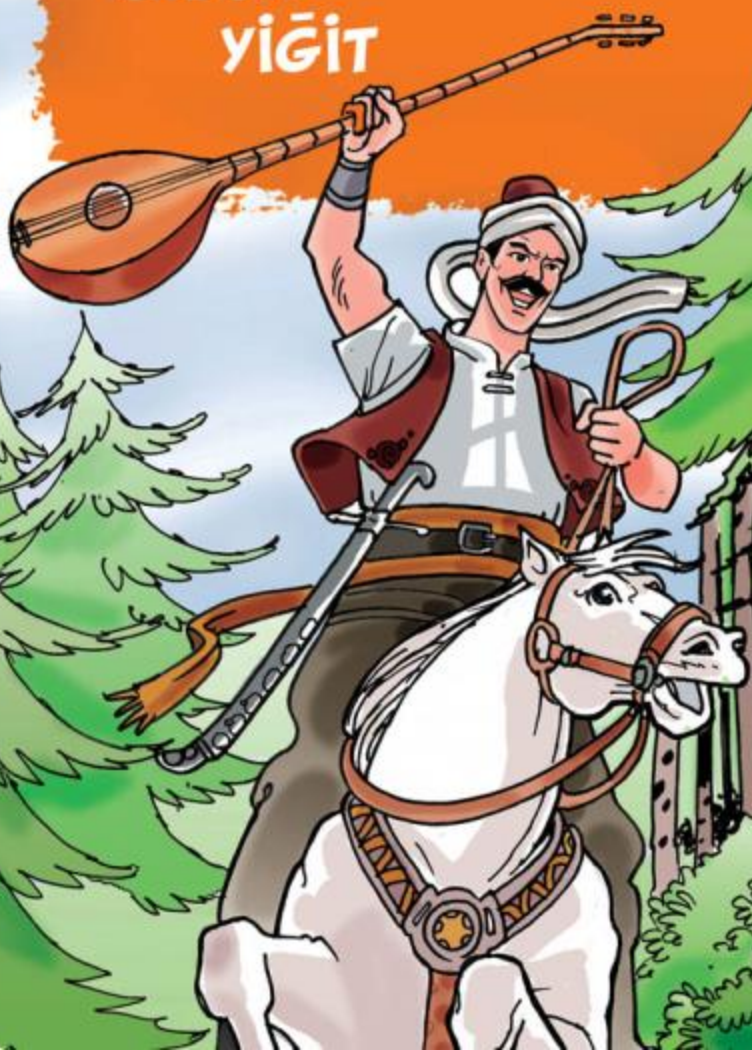

DESTAN YAZANLAR

KÖROĞLU

CESUR
YİĞİT

KÖROĞLU

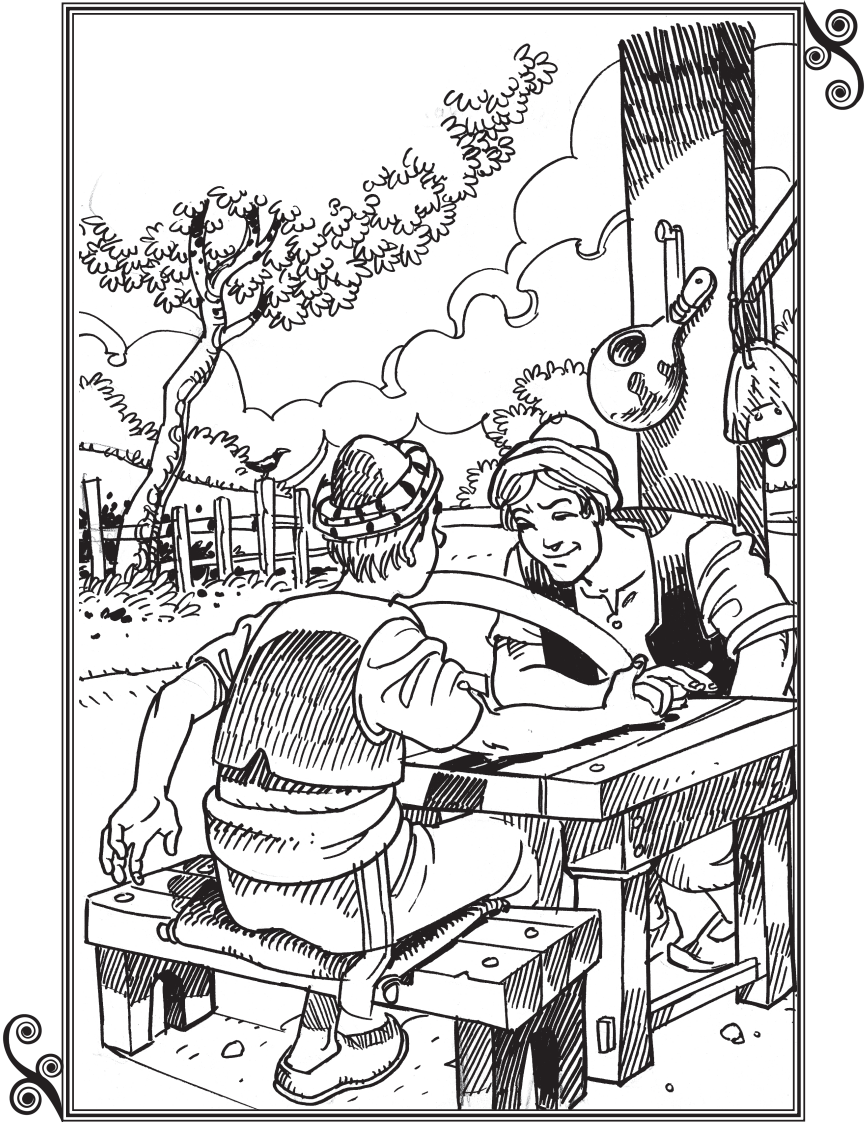

YUSUF AĞA'NIN KONAĞI

Bundan yıllarca önce, Sivas'ta her zaman misafirlerle dolup taşan koskocaman bir konak vardı. Buraya her gelen en güzel şekilde ağırlanır, yardım isteyen hiç kimse geri çevrilmezdi.

Bu konağın beyi Yusuf Ağa, hanımı ve oğluyla mutluluk içinde yaşardı. Adamlarıyla beraber tarlada çalışır, toprakla uğraşmayı severdi.

Yusuf Ağa'nın dünyasında birbirinden kıymetli iki şey daha vardı. Bunlardan biri atı, diğeri ise sazıydı.

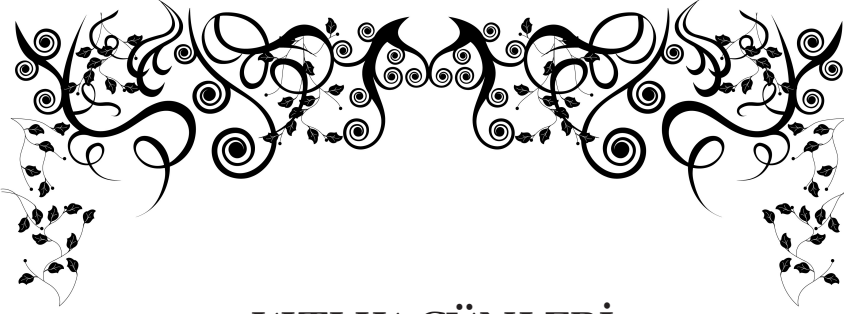

Yusuf Ağa daha sazın tellerine dokunur dokunmaz etrafa neşe yayılırdı. Atlar ise onun asıl uzmanlık alanıydı. Atın iyisini kötüsünü bir bakışta anlar; huyunu suyunu sezer; ata nasıl davranacağını bilirdi.

Yusuf Ağa'nın oğlu Ruşen Ali hem akıllı, hem de çok güçlü bir çocuktü. Ata bindi mi rüzgar gibi uçar, kılıç kullandı mı, kimse onu yere deviremezdi.

O da, babası gibi saz çalmayı severdi. Eline sazı aldı mı, şiirler döktürür, dinleyenleri kendine hayran bırakırdı.

KITLIK GÜNLERİ

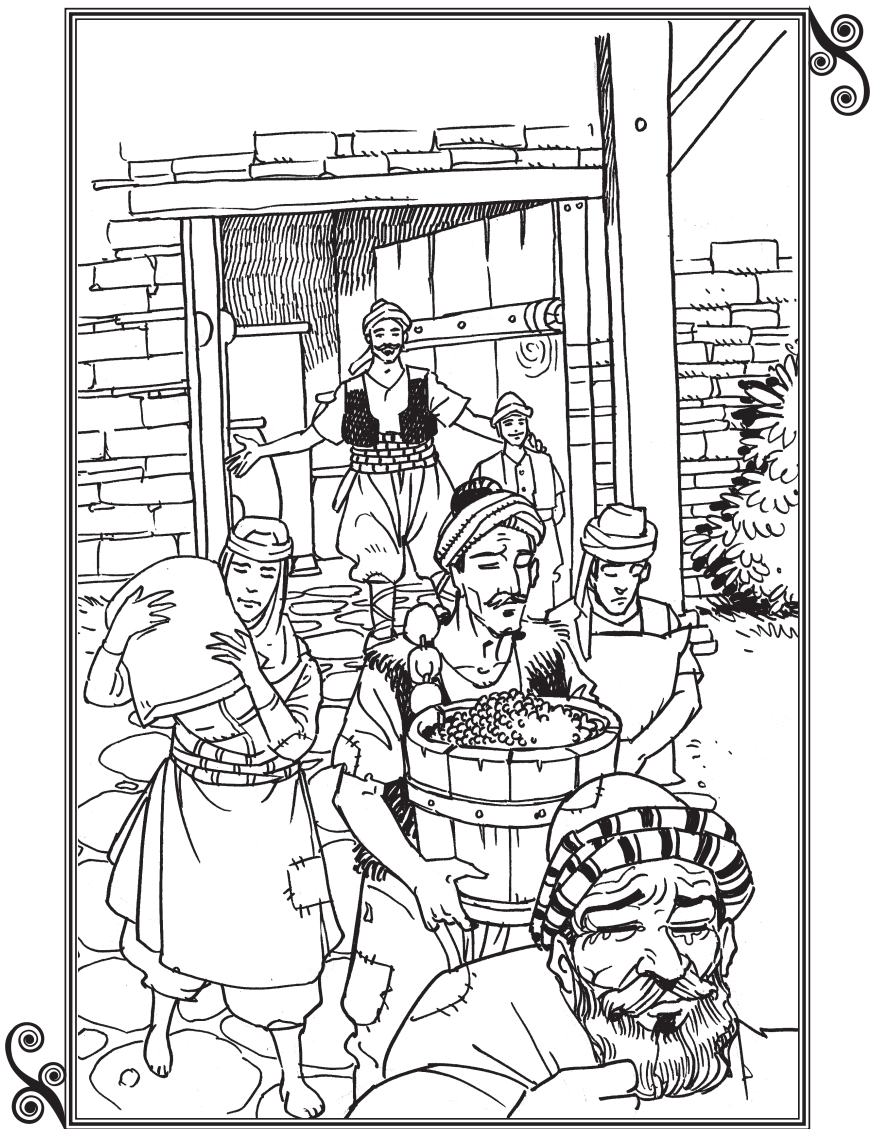
Ali, on beş yaşına bastığı sene, kış mevsiminde yağmur ve kar yağmadı. Kuru soğuk, Sivaslıların ellerini, dudaklarını çatlattı. Su borularını patlattı.

Derken, yaz geldi. Yaz mevsimi de fazlasıyla kurak ve sıcaktı. Artık havada tek bir bulut görünmez olmuştu. Sonbaharda ve ertesi kış mevsiminde de gökyüzünde hiç bulut görünmedi. Sivaslılar, gözleri havada bekleyip durdular. Aradan iki yıl geçti. Fakat gökyüzünden yeryüzüne bir damla yağmur inmedi.

Sivas müthiş bir kıtlıkla kavruluyordu. Ambarlardaki erzaklar, dolaplardaki yiyecekler her geçen gün azalıyordu.

Yusuf Ağa'nın konağındaki yiyecekler ise kendilerine bir yıl daha yetecek kadar çoktu. Ama o,

kasabadaki yoksul insanları gördükçe, yüreği dayanmıyor, yardım isteyen herkese evindeki yiyecekleri dağıtıyordu.

Günler geçtikçe Yusuf Ağa'nın konağında da dolaplar, kilerler kurudu. Yiyecek bir lokma kalmadı.

Sivas'taki erkekler, iş bulmak için, başka illere gitmeye başlamışlardı. Kadınlar ve çocuklar da, geride kalan hayvanların bakımı ile ilgileniyorlardı.

Yusuf Ağa da, bir gün hanımı ve oğlu ile dertleşti. Onlara:

- Şehirdekilerin çoğu, para kazanmak için kurak olmayan şehirlere gidiyorlar. Benim de gitmem gerek. Yoksa hepimiz aç kalacağız, dedi.

Ana oğul:

- Hayır, gideceksek hep birlikte gidelim. Kalacaksak birlikte kalalım. Seni tek başına bırakamayız, diye itiraz ettiler.

Yusuf Ağa:

- Haklısınız, ben de sizden ayrılmak istemem ama, üçümüz birden gittiğimiz yerlerde nasıl kalırız? Kalacak yeri nerden buluruz? Ben tek başıma gideyim, para kazanayım, biriktirip geri geleyim. Ya da gittiğim yer güzel olursa, orada yer tutup, sizi de yanına alayım.

Ali:

- Hiç değilse ben seninle geleyim, baba, dedi.

Yusuf Ağa:

- Ananı buralarda tek başına mı bırakacaksın oğlum, diye onun gözlerinin içine baktı.

Ali boynunu büktü. Babası haklıydı. Başka çareleri yoktu.

Ana oğul, bağırırlarına taş bastılar. Ciğerpareleri Yusuf Ağa'yı hazırlayıp, yolcu ettiler.

Yusuf Ağa gitmeden önce ahırda kalan atlarına bir kez daha baktı. Onlarla da vedalaştı. Sonra doru atına binerek yola çıktı. Şehir gözden kayboluncaya kadar, ardına baka baka gitti. Tepeyi aşacağı sırada ise son bir kez geri dönüp memleketine baktı.

BOLU

Yusuf Ağa dağlar tepeler aştı. Nice şehirlerden geçti. Oralarda da insanların kıtlıktan kıvrandığını gördü. Günler sonra Bolu şehrine vardı. Burada dereler şırıl şırıl akıyordu. Her yer yemyeşildi.

- Burası bereketli bir yer herhalde, diyerek şehre girdi.

Günlerce yol giden Yusuf Ağa'nın üstü başı toz toprak olmuştu. Kendisi de perişan görünüyordu. Zaten açlıktan iyice zayıflamıştı. Onu bu hâlde gören hiç kimse, onun Sivas'ın Yusuf Ağa'sı olduğuna inanmazdı.

Yusuf Ağa bir süre sonra atından indi. Atını bir ağaca bağlayıp, kendisi de oracığa kıvrıldı. O kadar yorgundu ki, yerdeki yemyeşil otlar ona tıpkı yumuşak bir yatak gibi geldi.

Yoldan geçenlerden biri onu böyle bitkin ve perişan halde uyurken görünce, dilenci sandı. Eline biraz para sıkıştırdı.

Az sonra başka biri, Yusuf Ağa'nın yanına yaklaştı. Selam verdikten sonra:

- Buraların yabancıısı mısın arkadaş, diye sordu.

Yusuf Ağa, bitkin bir şekilde:

- Evet yabancıyım. İsmim Yusuf. Sivas'tan geliyorum. Orada iki yıldır kıtlık sürüyor. Ambarlarda yiyecek kalmadı. Yağmur yağmadığı için tarlaları süremiyoruz. Bu yüzden ben de iş aramak için şehir şehir dolaşıyorum. Buradaki toprakları verimli görünce buraya geldim, diye cevap verdi.

Adam pek merhametli biriydi:

- Benim adım da Mehmet. Pek üzüldüm doğrusu kardeş. Sen şimdi açsındır da. Gel bu gece seni misafir edeyim. Sonra bir çare düşünürüz, dedi.

Yusuf Ağa, Bolulu Mehmet Bey'in evine giderken, Sivas'taki eski günlerini, verdikleri ziyafetleri hatırlı-

